

neb nedobrovolně byly přidělem majetkovým protežovány.

3. V záležitostech poručenských vytkl přednášející, že notářské působnosti jest málo soudy používáno v záležitostech správy poručenské a že by se tak za jistých okolností dalo jen v zájmu soudů i stran samých vzhledem k rychlému vyřizování takových záležitostí.

4. V právu vlastnickém poukázal přednášející na různá prohloubení působnosti notáře, zejména též na působnost notářskou kdysi navrhovanou při odhadech exekučních a v řízení konkursním a pod.

5. V právu dědickém vytkl pan přednášející, že nová reforma, to jest příkazání pozůstalosti notáři, stalo se polovičatě a tím také jeho nedostatky se jeví.

Pakli by se dobře mělo rozuměti § 29. nesp. řízení tedy již tu stanoveno, že notářská působnost se může vztahovati na celé řízení pozůstalostní od jeho početí úmrtním zápisem až do jeho odevzdání odevzdací listinou soudem vydanou.

Praxe až dosud jen jednotlivé úkony z tohoto řádu notářům svěřovala, ale bližší poznání jeho znění:

»V oněch zemích, v nichž notářský stav zaveden, mohou veřejní notáři býti přibráni nejen k úmrtním zápisům, inventuře a k provedení dražeb, ale mohou po dědické přihlášce soudem přijaté i výkazy pozůstalostní a rozdělení dědická předsevzítí a veškeré kroky učiniti, které potřebné jsou k docílení odevzdání a k schválení soudnímu — tak aby soudce byl sto ihned na předložení notářovo vydati odevzdací listinu.

Není v tomto řádu již řečeno, že notáři může býti svěřeno celé jednání pozůstalostní s výhradou přijetí přihlášek soudem a vydání odevzdací listiny soudem?

Tvrdí tudíž pan přednášející, že jest jen v duchu zákona, pakli notář na místě soudu každou pozůstalost projedná až ku konečnému odevzdání soudem.

Kdyby tohoto základu se státní správa byla při nejnovější úpravě držela, byly by odpadly všeliké nesrozumitelnosti a příčnosti neb mezery v úpravě tohoto oboru práva projednacího.

Pan přednášející dotkl se i toho, což důsledkem jest již stávající praxe při menších pozůstalostech, že notáři by příslušelo i vyměřování poplatků dědických pod kontrolou finanční správy, ovšem podotýká právem, že v tom případě jak co do oceňování tak co do zjišťování majetku pozůstalostního (Kursů) by musely existovati určité a jasné předpisy a nikoliv taková anarchie, jaká nyní v předpisech finančních pokud se týče oceňování existuje.

Dotknuto se též toho, že by ex lege mohla každá pozůstalost tvořiti do rozdělení massu, kteráž by jednak uspořádala nároky věřitelů, jednak by realizovala dluhy pozůstalostní, takže by pak projednání pozůstalosti bylo skutečně tím, čím býti by mělo, totiž vyrovnáním majetkových poměrů zemřelého a odevzdáním čistého majetku dědicům, čímž by obě strany jak věřitelé, tak dědici právně získaly.

Přednášející dotkl se i působnosti notáře v oboru práva obchodního dle zák. z r. 1906 při společnostech s ručením omezeným, při právu směnečném a při osvědčování vzorků, kdež zejména poukázal na důležitost přivzetí znalce k takovému aktu v některých případech atd.

Apelem na mladší kolegy skončil přednášející svou přednášku.

Dr. JAN HEINITZ:

Kritické poznámky k vládnímu návrhu zákona o zrušení svěření.

Tisk č. 4046.

(Dokončení.)

K § 2.

K odstavci prvému. (1)

Z odstavce tohoto jest vypustiti slova:

»V den, kterého nabude zákon účinnosti, jsou povoláni podle zřizovací listiny k posloupnosti ve svěření a jsou alespoň již zplození« — a nahraditi slovy: »kteří dne 5. března 1920 měli náležitosti předepsané zřizovací listinou pro posloupnost ve svěření a byli toho dne alespoň již zplození, po případě zemřel-li, jejich potomkům«,

takže by odstavec 1. zněl: Držiteli svěření, čekatelům, kteří dne 5. března 1920 měli veškeré náležitosti předepsané zřizovací listinou pro posloupnost ve svěření a byli toho dne aspoň již zplození, případně pak-li po dnu 5. března 1920 zemřeli, jejich potomkům a opatrovníku potomstva se především ponechává, aby dohodou upravili poměry uvolněného svěřenského jmění.

K odstavci 2.

Z odstavce toho vypustiti jest slova:

»nejbližší tři čekatelé« a nahraditi slovy: »Nejbližších šest čekatelů«.

Dále vypustiti jest slova: »Nástupce povolaného zřizovací listinou a dvou nejbližších« a nahraditi je slovy: »šesti nejbližších«.

Dále vypustiti jest větu: »Při tom nehleď se k přímým potomkům těchto čekatelů«, takže by odstavec 2. zněl: K dohodě postačí, souhlasí-li držitel svěření a nejbližších šest čekatelů, kteří by podle zřizovací listiny mohli nastoupiti ve svěření, a není-li jich, opatrovník potomstva. Je-li svěření uvolněno úmrtím držitelovým, stačí souhlas šesti nejbližších čekatelů, pokud se týče opatrovníka potomstva.

§ 3.

K odstavci 1.

Z tohoto odstavce vypuštěna buďtež slova: »vlastnictví toho, kdo byl v den účinnosti zákona držitelem. Nabyvatel svěřenského jmění bude míti právní postavení předního dědice (fiduciáře) a bude omezen svěřenským nástupnictvím (fideikomisární substitucí) ve prospěch prvního čekatele, který by byl podle zřizovací listiny včas nápadu povolán ve svěření« a nahrazena slovy: »spoluvlastnictví toho, kdo byl v den účinnosti zákona držitelem a šesti nejbližších čekatelů a to tím způsobem, že držitel obdrží 7/28, první čekatel 6/28, další čekatel 5/28, další 4/28, další 3/28, další 2/28 a poslední 1/28 celého jmění svěřenského.

Čekatelem jest ten, u koho byly dne 5. března 1920 splněny náležitosti předepsané zřizovací listinou pro nástupnictví ve svěření, po případě zemřel-li čekatel po dni 5. března 1920, jeho potomci, kteří všichni dohromady představují osobnost svého předchůdce.

Do poslední věty vsunutí slovo »zásadně« mezi slovy »však a »přihlíženo«.

Zněl by tudíž odstavec I. následovně: Nebude-li předložena dohoda do šesti měsíců po dnu, kterým na-

bude zákon účinnosti, svěřenskému soudu ku schválení, přejde svěřenské jmění do spoluvlastnictví toho, kdo byl v den účinnosti zákona držitelem a šesti nejbližších čekatelů a to tím způsobem, že držitel obdrží 7/28, první čekatel 6/28, další čekatel 5/28, další 4/28, další 3/28, další 2/28 a poslední 1/28 celého jmění svěřenského.

Čekatelem jest ten, u koho byly dne 5. března 1920 splněny náležitosti předepsané zřizovací listinou pro nástupnictví ve svěřenství, po případě, zemřel-li čekatel po dni 5. března, jeho potomci, kteří všichni dohromady představují osobnost svého předchůdce. Při tom nebud však zásadně přihlíženo k omezením zřizovacích listin, které se příčí právnímu řádu nastalému po 28. říjnu 1918 zrušením šlechtictví a prohlášením občanské rovnosti zejména k omezením pro nerovný sňatek, nedostatek šlechtictví neb určitého počtu šlechtických předků a podobným.

Odstavec 2.

vynechána buďtež slova: »do neobmezeného vlastnictví čekatelů, který podle zřizovací listiny jest povolán k nástupnictví« a nahrazen slovy:

»spoluvlastnictví nejbližších šesti čekatelů ve smyslu odstavce 1. a sice tím způsobem, že první čekatel obdrží 6/21, druhý 5/21, třetí 4/21, čtvrtý 3/21, pátý 2/21 a šestý 1/21.

Zněl by tudíž 2. odstavec: Bylo-li by uvolněno svěřenství v den, kdy zákon nabude účinnosti, úmrtím dosavadního držitele, buď odevzdáno do spoluvlastnictví šesti nejbližších čekatelů ve smyslu odstavce 1. a sice tím způsobem, že první čekatel obdrží 6/21, druhý 5/21, třetí 4/21, čtvrtý 3/21, pátý 2/21 a šestý 1/21.

Při tom se nepřihlíží k omezením ve zřizovací listině uvedeným v odstavci 1.

Odstavec 3.

Z odstavce toho jest vynechati slovo »omezeného« a nahraditi slovem »kvoty spoluvlastnictví« a vynechati slovo »dědická« a nahraditi je slovy »ohledně čekatelů«.

Zněl by tudíž odstavec 3.

Zemřel-li by dočasný držitel po dnu účinnosti zákona v šestiměsíční lhůtě odstavec 1. a nedošlo-li v této k dohodě, platí, že nabytí kvoty spoluvlastnictví a nastává ohledně čekatelů posloupnost podle ustanovení odstavce 1. Odst. 4. Kdyby nebylo šesti čekatelů nýbrž méně, přejde svěřenské jmění do spoluvlastnictví držitele a všech čekatelů dle následujícího schématu: nejbližší čekatel svěřenství obdrží pořadové číslo 1, každý bližší další číslo pořadové; součet těchto čísel pořadových udává počet dílů, na které jmění svěřenské se dělí a pořadové číslo udává zároveň počet dílů, který čekatel, respektive držitel dostává.

Rozdělení dle tohoto schématu platí i v případech odstavce 2. a 3.

V § 6.

vypustiti slova »nebo svěřenskému nástupci«.

V § 7.

vynechati v 1. odstavci »§ 3«, vynechati v 1. odstavci slova: »držiteli svěřenství a zemřel-li, nástupce podle zřizovací listiny povolánému pak třem nejbližším čekatelům« a nahraditi slovy: »nabyvatelům svěřenství«.

V § 8.

vynechati slova: »s omezením podle § 3« a nahraditi slovy: »a ostatním nabyvatelům dle § 3«.

V § 14.

vynechati v odstavci 1. slova: »nehledíc k omezení svěřenským nástupnictvím« (odst. 2.) vynechati celý odstavec.

F. KOVAŘ:

O zásadních rozdílech v povolání notářském a advokátském.

Vzhledem k opakujícím se projevům, že by povolání notářské mohlo a mělo splynouti s povoláním advokátským, není nevhodné a nemístné, pojednati o zásadních rozdílech obou povolání, pro které řádná justiční správa nemůže a nemá na sloučení ani pomýšleti, tím méně je chtít uplatňovati.

Princip povolání advokátova jest určen ve slovech »zastupovati« stranu požádavší a přijatou, jí »raditi« a jí vésti čili manudukovati, kterážto slova a jich smysl jsou uvedena a rozuměna v §§ 8., 10. atd. dosavadního adv. řádu a budou v každém jiném dobrém advokátním řádě.

Princip povolání notářova jest obsažen ve slovech »sepisovati listiny veřejné i soukromé a mimosporná podání, strany vésti a poučovati čili manudukovati«, — kterážto slova a jich smysl jsou naznačena a vyrozumívají se v § 1., 5., 52., 53. atd. nynějšího notář. řádu a budou v každém jiném dobrém notářském řádě, — to vše všemožně tak, aby se tím předešlo sporům (kauteální jurisdikce).

Neslučitelnost obou povolání jest vyjádřena v obou řádech a bude tomu tak i budoucně, pokud se zachovají správné stěžejní zásady právního pořádku ve státě.

Advokát jedná proti svému povolání

1. zastupuje-li stranu, vůči které radil anebo radí straně druhé ve věcech sporných i mimosporných (arg. § 10 odst. 2. a 1. druhá část věty adv. řádu) a

2. sepisuje-li listinu o právních jednáních stran s různými i protichůdnými zájmy a zastupuje-li při tom svého dřívějšího nebo nynějšího klienta jej požádavšího a jím přijatého vůči ostatním účastníkům a s těmito vede řízení čili manudukaci na způsob notáře nebo soudce a když advokát třeba donucuje toho druhého účastníka nebo ty druhé účastníky výhrůžkou žaloby, podrobiti se podmínkám jeho klienta (arg. § 10. odst. 1. druhá část věty adv. ř. a pak z příčiny, že to není v žádném zákoně advokátům dovoleno, jelikož jest něco podobného proti stěžejní zásadě jejich povolání — argument § 2. odst. 11. a § 293. nesp. říz., § 1. 5. atd. notář. řádu a contrario — také sazby advokátní nemají žádných ustanovení o listinách a nejsou nikdy a nikde v tom ohledu na notářské sazby poukázány).

Notář jednal by proti svému povolání,

1. kdyby při sepisování listin anebo při projednáních pozůstalostních »zastupoval« jednoho účastníka nebo jedny účastníky s jedněmi zájmy vůči druhému účastníku nebo druhým účastníkům s jinými zájmy a »radil« jen onomu neb oněm na způsob advokáta a kdyby